

DE POSTRIJDER

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en zaterdag.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

DER PROVINCIË LIMBURG

Abonnement

4 fr. per jaar.
Een blad afzonderlijk 125 centimes.
De abonnemingen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 125 centimes per drukregel.
Reclamen, voornissen en andere artikelen vooraan of binnen in het blad: 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 8 APRIL.

Broodroof. — Uithongering.

Het is een opmerkswaardig verschijnsel: de geuzerij, verwoed omdat zij haar werk van eerloosheid niet ziet gedijen, omdat de menigte niet tot haar nadert, past op de armen het wraakroepend stelsel toe: Buigen of doodhonger.

Op de afstelling van ambtearen volgt de uithongering der armen; men gaat « tot het einde » in de lafhartigheid!

Heigeen gebeurd is te Lokeren, waar de « beulen » van weldadigheid den hongerigen werkmans allen onderstaand weigeren, die meent dat de grondwettelijke vrijheid ook voor hem is uitgeroepen, vervult alle eerlijke herten met afschuw en verontwaardiging.

De armen van Lokeren, *bersoef van hetgen hun rechtmatig toekomt*, diende luide de stem te verheffen tegen het ongehoord, wraakroepend feit: van mond tot mond zouden zij dienen aan hunne beulen en aan de burgermeesters uitlegging, rekenschap te vragen van den broodroof; beleefde, maar vrak en vrij, gelijk de Vlamingen in vroegeren tijd spraken, zouden zij, openlijk, het schandelijk bedrijf moeten afkeuren in tegenwoordigheid van gansch de gemeente.

Wie zou de armen durven loochenen, dat ook voor hen de vrijheid bestaat? Wie zou hun kunnen bewijzen, dat de onderstaand niet mag gegeven worden aan lieden, die luisteren naar de stem van hun geweten? Wie zou in het openbaar, in 't aanzien der bevolking persoonlijk de verantwoordelijkheid durven nemen van de ellende, die de bebroodden zouden kunnen verduren?

Krachtdadigheid! Krachtdadigheid! roept men ons toe in elke politieke bijeenkomst, in de gazetten, overal! Welnu, het zenden van eenes getuigen is geen akt van krachtdadigheid; het zal geen ander nitwinkel hebben dan een nieuw gebuil van de Bouvier's; nieuwe lasteringen van de Berge's en de Jottrand's; nieuwe goedkeuring van de De Vigne's, Verhaeghe-De Naeyer's en andere Mineurs.

De lauwheid der katholieken is de vermetelheid der geuzen. Zoolang er geene *wezenlijke* krachtdadigheid zal zijn, zoolang ook zal de geduldige meerderheid door eenes schaamteloze minderheid onderdrukt worden.

Sterfgeval.

In de nacht van zondag tot maandag overleed in onze stad, de heer Theodor Lodewijk van Ormelingen voorzitter van den raad van O. L. V. kerk, oud notaris en oud lid van den gemeenteraad.

M. Van Ormelingen was geboren den 13 september 1800 en had alzoo den ouderdom van 84 jaren bereikt. Hij bekleedde het ambt van notaris te Tongeren sedert den 22 januari 1844.

Hij onderscheidde zich door een onuitputbare liefdadigheid, en alle goede werken telde hem onder hunne ijverigste voorstaanders. Het is namelijk aan zijne milddadigheid dat men het prachtig in witten steen gebeeldhouwd autaar te danken heeft, versierd met de beelden der oude bisschoppen van Tongeren dat zich in den rechter deuk van O. L. V. kerk bevindt.

De plechtige lijdendienst gevolgd van de begraving, zal morgen woensdag ten halfwaalf plaats hebben in O. L. V. kerk.

De doctor **Mooren** van Dusseldorf zal te Luik zijn in het *Hôtel de l'Europe*, den 9 mei aanstaande.

L'Indicateur des chemins de fer, pour le mois d'AVRIL est en vente chez M. COLLEE, libraire, Grand'Place, 37-39, à Tongres. Prix avec carte 25 centimes.

BINNENLAND

De *Journal de Liège* meldt dat de heer Hanssens aangenomen heeft een schepenkollege te vormen.

Men spreekt niet alleen van de kleding der briefdragers te veranderen maar men gaat ze nog aan andere voordeelen deelachtig maken. Er werd alle maanden vijf franken van hunne jaarwedde afgehouden ten voordele hunner kleedings-massa. De intrest van dit geld dient, om hunne kleeders wat minder duur te maken.

Men verzekert dat eerlang elke briefdrager een spaarboekje zal krijgen op zijnen naam. Hij zal alzoo den intrest van het geld trekken dat hem wordt afgehouden en hoe gespaarzamer hij over zijne kleeders zal wezen, hoe meer zijne spaarpenningen zullen verminderen. Op die wijze zullen de goede voor degene die veel verslijten niet meer betalen.

De gewezen notaris Pussemier, van Assenede, uit Frankrijk uitgeleverd, is gisteren namiddag in het verzekeringshuis van Gent opgesloten.

De heer L. R... droeg dezer dagen een kassen te kuischen bij den meubelmaker Ch. P... in de Ankerstraat te St-Nikolaas. Bij het verrichten van zijn werk, ontdekte de heer P... een geheim (of secret) in het meubel, opende hetzelfde

en vond tot zijne groote verwondering eenen schat van ongeveer 150.000 fr. die er in verborgen was.

De eerlijke werkmans heeft ze in handen van den eigenaar M. R. gestort. Met genoegen melden wij zijne treffelijke handelwijze.

Men is nog altijd zonder stellige tijding aan het hof van Brussel, over het bezoek van den koning en de koningin van Holland. Het is maar binnen eenige dagen, om de terugkomst van koningin Emma van hare reis naar Londen, dat men bepaald zal weten of het bezoek der vorsten van Holland verschoven is. Men weet dat de reis eerst gesteld was op den 42 mei. Het is niet zonder belang te herinneren dat die dato juist diegene is van den 35^e verjaardag der troonbestijging van Willem III.

Het parket heeft in den omtrek van het paleis van justitie een plakkaat doen verwijderen, waarop geschreven stond: *Hier bezocht men getuigen voor familieraaden*. Men vond in die herberg een aantal « getuigen » gereed om de rol van vrienden van den overledene te spelen. Binnen kort zou het hier alzoovonderling toegaan als te Berlijn, waar men rond het paleis getuigen vindt voor alle zaken!

Eene eigenaardige wijze van briefwisseling had een aanzienlijke antwerpsche jonge juffer, wier schaking door eenen jeugdigen schilder aldaar groot opzien baarde, met dien minnaar. De vader van het meisje werd, buiten zijn weten natuurlijk, als overdrager van mindebrieven gebruikt. Hij bezocht eens in de werk op een bepaald uur een voornaam kolleghuis. De kandidatschouzon, die zulks wist, ging om dien tijd ook daarheen, hing zijnen hoed aan den kapstok vlak bij het hoofddek van den ouden heer en wist behendig tusschen den lederen binnandrand van diens hoed, een klein briefje aan zijne geliefde te stoppen. Zoo werd het verboden geschrift door den argloosen vader zelve in huis gebracht. Op diezelfde wijze bezorgde het jufferlijke hare brieven aan haren uitverkorene. Het meisje had — nu alles uitgekomen is, herinnert men het zich — altijd bijzonder veel zorg voor papa's hoed, en zij poestte dien doorgaans, vooral op de kolleghuisdagen, zelve op.

Men schrijft uit Gent: Het schijnt dat men de werken van ons statiegewoone gaat hernemen. Het ijzerwerk der spoorhale zou in zwaarte vermindert en het glazen dak gewijzigd worden.

— **ZAAK PELTZER.** — Sedert omtrent een jaar zegt de *National*, wordt er in een Brusselsch blad, *l'Hotel de Ville*, onder den titel: *De misdaad der Weststraat*, een studie afgehandeld over het proces-Peltzer, waaruit zou blijken dat de justitie een valsch spoor heeft gevolgd, dat de ware plichtige haar is ontsnapt en dat zij twee onschuldigen tot de doodstraf heeft veroordeeld.

De opsteller van dit blad, zekere heer Hansoul, verklaart zich in staat te bewijzen wat hij zegt. Hij bevestigt de broek in zijn bezit te hebben gehad, welke de moordenaar op den dag der misdaad droeg en daarenboven geschriften van den ellendeling te bezitten.

De artikelen van *l'Hotel de Ville* beginnen de belangstelling van het publiek opteekenen en, in zekere kringen, vraagt men zich af waarom het parket daarvoor nog geen onderzoek heeft bevolen.

Ofwel de beweringen van den heer Hansoul zijn recht, ofwel zijn zij valsch. In de beide gevallen, er is geen tusschenweg, is het de plicht van de justitie te handelen.

Een onzer medewerkers voegt de *National* erbij, heeft al de nummers van *l'Hotel de Ville* welke over deze zaak handelen bijeengehouden en zal eerlang eenes reeks artikelen over de studie van den heer Hansoul afkondigen.

BUITENLAND

Frankrijk.

Parijs heeft met zijne bijdragen tot de leening van ruppen buitenslands weinig goeden uitslag. Een paar jaren geleden richtten men een groot feest ten bate van de burgers te Murcia, die bij een aardbeving alles verloren hadden. En de kwade wereld beweert, dat te Murcia geen centiem is gezien van de ruime bijdrage, dat dit feest opbracht.

Ten vorigen jare heeft men iets dergelijks gedaan voor Ischia en Casamicciola, en thans blijkt het, dat van de vier en een half miljoen frank, welke het comité te Napels tot zijne beschikking had, nog geen derde is uitgegeven. Dat twee derden nog in kas zijn, en dat het geld dat uitgegeven is, nog niet in het openbaar is verantwoord, terwijl al de bouwvallen van de verongelukte plaats nog onaangetroefd liggen, en zelfs de dooden nog onder de puinhoopen bedolven liggen, in weerwil dat er reeds acht maanden na het onheil zijn voorbijgaan. Het schijnt dat de zon van het Zuiden krachtig genoeg is om een bedrag van vier miljoen frank te doen vsmelten en wegvoeren, zonder dat iemand weet waar het geld blijft.

Hoe Medrano de vermakelijke clown van de parijische renbaan Fernando, een kind genas, verhaalt *Figaro* als volgt:

Een knaapje, dat dikwijls medegenomen werd naar de renbaan, was ziek en weigerde eenige

medeeijn in te nemen als men het niet naar Fernando bracht, om Medrano te zien. De kleine was er niet van af te brengen. Eindelijk schreef de vader eenen brief aan den clown, met verzoek eens bij het kind te komen. Den volgenden dag gaf Medrano daaraan gehoor. Maar het knaapje herkende hem niet in zijne burgerkleding. Hij ging daarop naar huis, kwam een half uur later terug met zijn clownpak, trok hetsaan liep op zijne banden de kamer van het verwonderde kind binnen en vermaakte het een paar uren lang met zijne kunsten. De kleine zieke lachte en was zeer tevreden; hij nam gewillig in en thans is hij geheel beter.

SOCIALISTEN-CONGRES.

De vijfde zitting van het congres te Roubaix was nog al onstuimig. Tegen de beweging van eenen spreker, die de soldaten betichtte het wolk in eenen der laatste werkstakingen uitgedaagd te hebben, protesteerde een bediende van het stadhuis van Roubaix. Eene botsing was hiervan het gevolg en de voorzitter wilde den onderbreker op straat doen zetten. Slechts op de bedroging van den commissaris dat hij de zaal zou doen ontruimen, werd de orde hersteld.

Citoyen Lafargue zegde alsdan dat hij hoopte eens de socialisten aan het bewind te zien. « Had de Commune de *Banque de France* geplunderd, riep hij, zij had Thiers, Gallifet en anderen kunnen ontkopen. Al de burgers zijn onkoopbaar. « Hij eindigde met het leger te beschuldigen, de citoyens vermoord te hebben.

Nu ontstond er een zoo hevige rumoer dat de commissaris het noodig oordeelde de zaal te doen ontruimen. Er werd op straat nog gevlochten doch eenige politie agenten dreven de vechters uiteen.

Ziehier thans wat er voorkomt in het adres door de vergadering aan de deutsche socialistten gezonden:

« Burgers, strijdgenooten. Het congres verheugt zich uw broederlijk adres te ontvingen en betreurt het, dat gij niet door afgevaardigden vertegenwoordigd konde zijn. Indien gij onze zittingen van 50 maart had bijgewoond, zoudt gij nu hebben kunnen overtuigen, dat in weerwil van de handelingen der *bourgeoisie*, gemeengenermen bestaan tusschen de deutsche en de fransche werkers die tot denzelfden strijd vereenigd zijn. « Leve de sociale revolutie! »

Engeland.

Ook te Londen is de eerste april verzendekensdag. Een grappenmaker had veldien maandag het gedacht om aan den zondigen afgevaardigde van Eve, den heer Ashmead Barlett een poets te spelen welke de gelofte personen niet gemakkelijk schijnen te willen laten voorbijgaan. Hij had namelijk aan al de kooplieden in bronzen voorwerpen het volgende briefje gezonden: « Ik verzoek u mij morgen, ten 10 ure juist, een uitgezochten keus uwer salonlampen te zenden. (Get). » Anderdaags ten 10 ure stonden honderden lampenmakers en bedienden van kooplieden en handelaars in bronze voorwerpen, met karren, korven of lampen in de hand, voor de woning van den heer Ashmead Barlett, op Grosvenor Square. Binnen in de woning, in gangen, kamers, keukens, enz., zoowel als voor de deur op straat, hadden er ergelijke tooneelen plaats. Men sloekte, tierde en tempeste tegen meiden en knechts. De afgevaardigde Ashmead Barlett wist niet tot wie hij het eerst het woord moest richten, ofwel om uitleggingen te vragen, of om er te geven. Hij zweefde van angst.

Eindelijk rond den middag, kon hij wat rust nemen, wanneer de lampenmakers overtuigd waren, dat hier eenes slechte grap had plaats gehad. Deze laatste willen de zaak niet blauw laten; zij willen den verzender der brieven kennen en hem rechterlijk doen vervolgen. Eenigen van hen beloven elk 5 pond sterlins belooning aan die den dader zal doen kennen. Men berekent dat de verklikker aldus 7000 tot 8000 fr. zal bekomen. En daar er altijd verklikkers in de wereld zijn, zal hij waarschijnlijk, tot zijne groote schade, weldra gekend zijn.

Politiek overzicht

Eene gewichtige tijding komt uit Egypte. De heer Nubar pacha, hoofd van het Egyptische ministerie, heeft zijn ontslag gegeven; hij kon zich niet verstaan met de Engelsche medewerkers die men hem gegeven had in den schijn als minder, in de waarheid als meesters. Even als Cheriff pacha die hem voorgaagen heeft moest hij al spoedig overtuigd zijn, dat hij slechts een werktuig was in de hand van Engeland.

Over ongeveer een maand was het de minister van binnenlandsche zaken, Sahet pacha, die bezweek voor den heer Clifford Lloyd, die hem als ondersekretaris toegevoegd was. Het overige van het ministerie Nubar is thans gevallen.

Het Egyptisch vermgend kabinet is sedert den 10 Januari in werkzaamheid getreden, zoodat het geene drie maanden geleefd heeft. Het is nauwelijks te betwijfelen, dat Engeland thans een zuiver Engelsch ministerie zal benoemen. Er zou feitelijk aan den toestand niets veranderd zijn.

De werkstaking in de koolmijnen van het Noord-departement mag beschouwd worden als afgelopen.

De Fransche ministers zijn gisteren morgen saamgekomen in het Elyseum, onder voorzitterschap van den heer Jules Grévy. De ministers van binnenlandsche zaken, van justicie en van oorlog hebben aan den raad de telegrammen megedeeld, die zij betrekkelijk de werkstaking van Anzin ontvingen hadden. Daaruit blijkt, dat gedurende drie uren de genarunen en tusschen hen de onderprefekt en de prokureur der republiek een menigte van 3000 personen tegengehouden hebben, die rond de putten van Anzin drong, met het nict de werklieden, die neergedaald waren, te beloften van weer boven te komen.

Bij de aankomst der dragonders van Valenciennes, die deze menigte achtermitgedrongen hebben, zijn eenige aanhoudingen gedaan. De genarunen werden uitgeschooten, en zij hebben hunne revolvers moeten trekken, om de aangehouden personen niet te zien verlost worden. Een schot is in de lucht afgegaan; stemmen zijn geworpen, bijzonderlijk naar den onderprefekt. Als de menigte uiteengebroken was, is de orde hersteld geworden. De maatregelen welke genomen zijn waren onontbeertlijk tot het behoud van het leven der werklieden welke den arbeid aangevangen hebben.

De litooging was in eene gelrime vergadering der werkstakers beslist geworden door 21 stemmen tegen 4. Het gerechtelijk onkwest over de aanhouding is niet spoed gedaan; zes dezer zijn goedgekeurd geworden. De ruststoorders zijn reeds zaterdag namiddag te Valenciennes veroordeeld, drie tot 5 maanden gevang, twee tot 40 dagen en de zesde tot 14 dagen dezelfde straf.

SCHIPBREUK VAN DE DANIEL STEINMANN.

Antwerpen, 5 april, 's middags.

De *Daniel Steinmann* was den 21 Maart naar Halifax en Nieuw York vertrokken met eene belangrijke lading Belgisch vensterglas, Duitschen ijzerdraad, zink en Hollandschen genever. Hij droeg 38 mannen schepvolk en 92 landvrouwen, waarvan 66 volwassenen, 21 kinderen en 5 zingelingen. Het stoomschip kwam in het zicht van de haven van Halifax, in den nacht van donderdag tot vrijdag, na eenes spoedige en schone reis toen het door een hevige onweer overvallen werd en op het eiland Sandro strandde.

Stoombooten en reddingsbooten trachten hulp te brengen, maar het onweer sloeg overgrootte golven op, die wind liep hard, en het was den redders onmogelijk te naderen. Het schip werd uiteengeslagen en zonk. Bijna al de ongelukkigen, welke het aan boord had, vonden in de golven den dood.

Het schip is nu onder water en in stukken. Heden zal een poging gedaan worden om het aan wal te brengen, maar men heeft geene hoop iemand te redden.

De *Steinmann* moette 2,050 ton. De machines was van 250 paardkracht.

Het had de droge dokken van Antwerpen verlaten, waar het een nauwkeurig onderzoek had onderdgaan.

De genesheer van het schip, de heer Felix Dieren, van Brussel, moest bij de terugkomst van de reis, in den eest treden.

Halifax, 5 April.

Luizens de laatste berichten, zijn er 9 personen van den schipbreuk van den *Daniel Steinmann* gered: het zijn 5 passagiers, de kapitein en 5 matrozen. De geredde passagiers bevinden zich nu op het eiland Sandro.

Nieuw-York, 6 april.

Niet een der lijkjes van degenen die in de schipbreuk van den *Daniel Steinmann* gebleven zijn, is tot hietoe op de kust teruggevonden. De inwoners van het eiland Sandro zeggen, dat het weder klaar genoeg was opdat men op het oogmerk der schipbreuk der stoomboot kon zien. De kapitein houdt niet te min staande dat er veel mist was, en dat de alarmfluit niet geschuideld heeft.

Antwerpen, 6 april.

Volgens de laatste inlichtingen heeft de *Steinmann* schipbreuk geleden op 175 of 250 meters van den vuurtoren van Sandro. Een groot gat is onmiddellijk ontstaan in de kiel, en de stoomboot zonk eenige minuten voor 11 ure, op het eiland Sandro, dat op ongeveer vijf kilometers van Halifax afgelegen is en door rotsen omgeven is, die de nadering ervan zeer gevaarlijk maken.

Zoals wij reeds geseind hebben, deden de reddingsbooten nuttelooze pogingen om tot hij het wrek te komen. Als de dag aangebroken was zag men boven het water niets anders meer dan een mast, waaraan zich twee ongelukkigen hechtten: de kapitein en een passagier.

Men gelukte er in deze twee te naderen en ze op een bootje te plaatsen. Eenige minuten later zouden zij bezweken zijn. Sedert dien heerscht een dikke mist tusschen het eiland Sandro en de kust, die alle gemeenschap belet.